

Det er således kommunernes pligt at oplagre affaldet på forsvarlig vis, således at affaldet kan tilbageføres til forbrænding, når den nødvendige kapacitet er til stede. Dette kan f.eks. ske ved at sammenpresse og emballere affaldet i baller, hvorved risikoen for selvantændelse samtidigt elimineres. Amterne skal godkende og føre tilsyn med midlertidig oplagring af affald.

I 1998 udsendte Miljøstyrelsen i øvrigt miljøprojekt nr. 395, 1998: »Emballering af forbrændingseget affald«, der netop omhandler metoder til behandling af forbrændingseget affald med henblik på midlertidig oplagring.«

Jeg mener fortsat, at forbrændingseget affald som hovedregel skal forbrændes, så vi sikrer udnyttelsen af energiindholdet i affaldet og undgår emission af metan fra lossepladserne. Hvis der er midlertidige kapacitetsproblemer på forbrændingsanlæggene, kan der gives dispensation til midlertidig oplagring af affaldet på forsvarlig vis. Jeg finder derfor ikke anledning til at ændre de eksisterende regler, men jeg overvejer mulighederne for at indføre nærmere bestemmelser om metoderne til midlertidig oplagring af forbrændingseget affald i den nye bekendtgørelse om godkendelse af deponeringsanlæg, der er under udarbejdelse. Bekendtgørelsen forventes at træde i kraft 1. juli 2001.

Ad spm. nr. S 3575

Fra sundhedsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Tove Fergo i folketingssamlingen 1999-2000 stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 9737, lød således:

Til sundhedsministeren (16/8 2000) af:

Tove Fergo (V):

»Hvilke ønsker til lovændringer vedrørende sygehusloven/sundhedsvæsenet er i perioden 1993-2000 fremsendt fra sygehusejerne/amterne, og hvilke af ønskerne er imødekommet af regeringen/Folketinget, og hvilke er blevet afvist af Sundhedsministeriet?«

Supplerende svar (15/11 2000)

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen):

Idet der henvises til foreløbig besvarelse af 28. august 2000, kan det oplyses, at det vil være vanskeligt, at komme med en fyldestgørende opregning af, hvilke ønsker sygehusejerne er fremkommet med vedrørende sygehusloven/sundhedsvæsenet, idet sådanne henvendelser eller ønsker typisk indgår i et aktuelt lovarbejde. Amtsrådsforeningen har således også i sit bidrag til besvarelse af spørgsmålet oplyst, at det kun sjældent sker, at foreningen selvstændigt rejser spørgsmål om lovændringer, uden at dette i øvrigt er et led i det almindelige lovarbejde mv. Amtsrådsforeningen oplyser derfor, at den ikke kan sige noget entydigt om, hvorvidt amternes ønsker er blevet imødekommet.

Amtsrådsforeningen har dog peget på 4 konkrete eksempler fra 1999, hvor Amtsrådsforeningen har tilkendegivet behov for ændringer.

Det drejer sig om forslag om, at amterne får udvidet kompetence vedrørende apotekervæsenet, eventuelt helt overtager ansvaret for området.

Endvidere er det i forbindelse med Evalueringscenter for Sygehuse tilkendegivet, at det kun bør være sygehuse som sygehusansvarlig myndighed, der kan videregive oplysninger fra sygehusregistre.

I forbindelse med patientforsikringsloven har Amtsrådsforeningen foreslået ændring af sammensætningen af bestyrelsen for patientforsikringen samt peget på, at patienter, der efter visitation fra det offentlige behandles på et privat hospital, bør sidestilles erstatningsmæssigt med de patienter, der behandles på et offentligt hospital.

Det kan oplyses, at Amtsrådsforeningens forslag for så vidt angår spørgsmålet om ligestilling mellem patienter i erstatningsretlig sammenhæng jf. patientforsikringsloven er blevet imødekommet ved en lovændring i 1999, og spørgsmålet om hvem der skal videregive oplysninger til Evalueringscentret er præciseret i en bekendtgørelse fra 1999 om adgang til registeroplysninger m.v. for Evalueringscenter for Sygehuse.

De øvrige forslag er indgået i drøftelserne på de respektive områder, men har ikke ført til lovændringer.